

„Nu ja — vil De altsaa være saa god at hilse Betty fra mig. Jeg maa hjem. Farvel, Hr. Pastor!“

„Frøken Tønnesen,“ sagde Emanuel, da hun allerede var kommen et Stykke bort. „Maa jeg faa Lov til at tale med Dem et Øjeblik? . . . Vil De tillade mig at gøre Dem Følgeskab?“

Hun standsede. Hendes Bryst bølgede.

„Vist maa De saa! . . . Men kun til Havelaagen! Jeg holder strengt paa Formen, veed De!“

„Hvad jeg har at sige Dem idag, kan siges kort.“

De havde gaaet en Tid ved Siden af hinanden langsmed Stranden, da Emanuel sagde:

„Sig mig, Frøken Tønnesen . . . synes De egentlig ikke, at vi to har et Slags Mellemværende at afgøre med hinanden?“

„Et Mellemværende? . . . Jeg kan ikke tænke mig, hvad det skulde være.“

„De husker sikkert nok en stjerneklar Vinternat for halvandet Aar siden, da vi fulgtes hjem fra et Selskab, et overdaadigt Gæstebud, hvis letfærdige Luksus — det troer jeg sikkert — har faaet Englene i Himlen til at græde.“

„Men du gode Gud! Hvad var dog det for et Selskab?“

„Kan De virkelig ikke erindre det?“

„De mener da ikke Deres afdøde Svogers sidste Fødselsdagsmiddag. Jeg husker nu, at De dengang absolut vilde ledsage mig hjem, skønt jeg indstændigt bad Dem om ingen Ulejlighed at gøre Dem.“

„Ja netop. Den Aften mener jeg.“

Frk. Ragnhild gav sin Uro Luft i et lille nervøst Latterudbrud:

„De bliver dog Dem selv lig, Hr. Hansted! Hvor kan De nu finde paa at udmale det uskyldige lille Selskab med saa forskrækkelige Farver. Det var jo ganske tarveligt og bestod næsten udelukkende af Familjen. Der var jo endnu Sorg hos Generalkonsulens for lille Kaj.